

J N J O

Modleme se za nová kněžská a řeholní povolání:

první čtvrtek v měsíci **7.2.2008**

1. 15.00-17.00 hod. adorace Nejsvětější svátosti v kostele Čtrnácti sv. pomocníků na Mělníce
2. Mše sv. za nová kněžská a řeholní povolání v 17.00 hod.
3. Po mši jsou všichni zváni na faru na setkání na téma: **Bioetika**

3. února a 9. března 2008

mše svatá v Šemanovicích v 15.00

6. února 2008

POPELEČNÍ STŘEDA DEN PŘÍSNÉHO POSTU

mše svatá: 7:30 sv. Ludmila
10:00 domov důchodců
18:00 sv. Petr a Pavel

**Každý pátek v postní době v 17:30
křížová cesta v kapucinském kostele**

8. února 2008 (pátek)

EKUMENICKÁ MODLITBA V DUCHU TAIZE
v kostele Čtrnácti sv. pomocníků v 19.00

10. února 2008 (neděle)
SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku při mši sv. v 9.00 hod. budeme udělovat **Svatost Pomazání Nemocných.**

Proto zveme všechny starší a nemocné lidi. Ostatní prosíme o pomoc nemocným s dostáním se do kostela. Všechny kdo už nějakou chvíli nepřistoupili ke svátosti smíření prosíme o dřívější zpověď.

**Radí Vás také navštívíme u Vás doma.
Proto prosíme o dřívější telefonický kontakt na tel. 315 622 337**

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

V NEDĚLI:

7.30 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.00 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

10.30 - kostel Narození Panny Marie v Záborku

18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

V TÝDNU:

Od úterý do soboty:

v kostele sv. Ludmily v **7.30 hod.**

Úterý - kostel sv. Petra a Pavla v **17:00**

Středa - Domov důchodců v **10.00 hod.**

Pátek - kostel kapucínů (nám. Míru) v **18:00 hod.**

Sobota - kostel sv. Václava ve Vysoké v **17:00 hod.** (mše sv. s nedělní platností)

MĚLNÍK

ZÁBORŮ

PŠOVKA

VYSOKÁ

ŠEMANOVICÉ

MEDONOSÝ

všem vycházet z jiného základu: z Božího života, který nám byl v Kristu darován a který má sílu k proměně našich slabostí a našeho celého života.

Veškerá hodnota pokání spočívá v tom, že nás znovu poutá k Bohu v důvěrném a velkém přátelství. (KKC 1468)

VYKROČIT KE SVOBODĚ

Ježíš řekl: "Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe" (MT 16,24)

Pravděpodobně nám tato Ježíšova slova zní nepříjemně. Zapřít sebe, své záměry, není nic radostného. Avšak tento pohled je velmi povrchní. Ježíšova výzva k sebezapírání je osvobozením od egoismu, od stálého kroužení kolem sebe, kolem svých tužeb a plánů. Uposlechnout jeho slovo znamená vykročit ke svobodě. On dává sílu "vykročit od egoismu ke svobodě.

Časem pak s překvapením zjistíme, že dostáváme ještě víc než to, co jsme si původně přáli. Neboť Kristus není chudým žebrákem, ale štědrým dobrodincem.

PŘÍLEŽITOST PRO KAŽDÉHO

Zoufal bych, kdybych neznal tvé milosrdenství, Bože! (sv. Efrém)

Bůh nabízí své milosrdenství každému, kdo je chce přijmout, i člověku vzdálenému a pochybujícím. Současnému člověku, znavenému průměrností a falešnými nadějemi, se tak nabízí možnost vydat se na cestu v plnosti života.

TRADIČNÍ SKUTKY POKÁNÍ

Během staletí se osvědčilo několik "kroků" na cestě pokání: půst, modlitba, almužna a smíření.

* PŮST, ZŘEKnutí SE

Postem se nemíní jen zdrženlivost v jídle a jiné projevy sebekázně. Půst je hlavně zřeknutí se všeho, co je v našem životě zbytečné, co je pro nás jen přebytečnou "zátěží". V postu se "držíme zpět", abychom Bohu otevřeli v našem životě prostor. Výzva postu je: nebudme "živi jen chlebem", ale též Božím slovem. Proto četba a naslouchání Božím slovům je důležitým prostředkem pokání...

Člověka nezajišťují zásoby, pojistky a bohatství, ale Otec v nebesích...

* ALMUŽNA, ČINĚNÍ DOBRA

Tím, čeho se (postem) vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem.

Almužnou se míní nejen hmotná pomoc...

* MODLITBA

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Modlitba je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět.

Modlitba je setkávání s Bohem, který má moc do života vnášet světlo, pokoj, sílu...

* SMÍŘENÍ

Smíření s Bohem, bližními i se sebou samým. K pokání neodlučně patří poznání a vyznání všeho špatného z naší minulosti, všech našich špatných cest a následné smíření se. Vrcholem je svátost smíření - zpověď. V ní jde o setkání s Bohem, který je schopen a připraven všechno zlo z naší minulosti smazat a odpustit. Tímto nás zbavuje tíže minulosti a jejích důsledků. Osvobozuje nás tak k novému vyjití do života.

Poznat, uznat a vyznat poklesky minulosti činí člověka schopným čelit pokušením a obtížím dneška.

Ježíšova výzva k obrácení a k pokání nemíří především na vnější skutky, "žíněné roucho a popel", posty a umrtvování, nýbrž na obrácení srdce, na vnitřní pokání. Bez něho zůstávají kající skutky neplodné a živé. Vnější skutky jsou pouze pomocí k proměně srdce.

Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

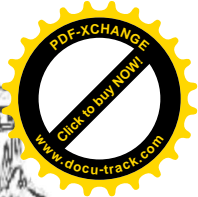
Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337

Spravujeme též farnosti: Sv. Vavřince na Pšovce, Narození Panny Marie v Záborku a kostely v Mělníku: sv. Ludmily, Čtrnácti sv. pomocníků, sv. Václava ve Vysoké, sv. Jana Nepomuckého v Šemanovicích, sv. Jakuba v Medonosích. Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jan Jucha MS, P. Ryszard Kurasiowicz MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: kurasiewicz@quick.cz, můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. Ludmila

FARNÍ ZPRAVODAJ - 2/2008

Hromnice

2. února se slaví svátek Uvedení Páně do chrámu neboli Hromnice. V každodenním shonu a ruchu si jej málokdy uvědomujeme. Liturgicky spadá na 40. den po narození Páně. Podklad pro jeho slavení je v Bibli. Podle starozákonních předpisů o rituální čistotě byla žena po porodu chlapce považována 40 dní za nečistou, po narození děvčete 60 - 80 dní. Po uplynutí této doby musela přinést jako dar do chrámu v Jeruzalémě beránka nebo holoubě.

Jestliže obětovali rodiče za prvorozeného syna, museli přinést také výkupnou obětinu za prvorozeného. Svátek připomíná událost z evangelií (Lk 2,22-38), kdy Ježíšova matka Maria přinesla podle židovského obyčeje svého syna 40. dne po narození do jeruzalémského chrámu, aby jej zasvětila jako prvorozeného Bohu. Zde se setkává s prorokyní Annou a spravedlivým Simeonem, který Ježíše nazval "světlem k osvětlení národů".

S očistnou obětí bylo spojeno obětování či představování dítěte Hospodinu, a když se jednalo o prvorozence, vykupování 5 sikly. Dělo se tak na památku prvotního nařízení Hospodina na Sinaji, aby všichni prvorození chlapci jako zástupci vyvoleného izraelského národa byli zasvěceni ke kněžským službám. Později bylo ustanoveno, aby se za ně přinesla výkupná oběť alespoň 5 siklů na potřeby chrámu. I tomu se Svátá rodina podřídila.

Svátek Obětování Páně - Uvedení Páně do chrámu je velice starobylý. Uvádí se, že již koncem 4. století slavili v Jeruzalémě svátek Setkání s Pánem (Hypapante) mohutným procesím a světelným průvodem. Slavnost se konala 14. února, protože se Narození Páně slavilo 6. ledna. Po celé východní církvi se slavil v první polovině 6. století, a přitom se svítily svíce. Odtud má tento svátek i své lidové pojmenování - Hromnice. Posvěcené svíčky se rozžínaly u lůžka umírajících a také při bouřce. V západní církvi je oslava tohoto svátku doložena od 7. století, i když podle některých ojedinělých svědectví se konala už v roce 494, a byly tím nahrazeny pohanské slavnosti. Přibližně od 10. století byl svátek nazýván Očišťování Panny Marie a to až do úpravy liturgického kalendáře po 2. Vatikánském koncilu za papeže Pavla VI., kdy byl přejmenován na Uvedení Páně do chrámu. Protože je tradičně svátek spojován také s ochotou zasvětit svůj život poslání, které člověk dostává, je dnes v katolické církvi tento svátek slaven také jako Den zasvěceného života (tj. řeholníků a řeholnic).

Počasi na Hromnice:

- Na Hromnice - půl zimnice - půl píce.
- Na Hromnice zima s létem potkala se.
- Na Hromnice - skřivánek přes hranice.
- Na Hromnice musí skřivánek vrznout i kdyby měl zmrznout.
- Jak dlouho skřivánek před Hromnicemi zpívá, tak dlouho po nich bude mlčet.
- Na Hromnice má sedlák raději vlka ve chlévě i ženu na marách než slunce.
- Pakli o Hromnicích jasno bývá, jistě potom zima dodržívá; jestli ale bouřlivě a sněžením, jistě že jaro již daleko není.
- Hromnice-li jasné a čisté, potrvá déle zima jistě. Pakliže sněží nebo hřímá, jaro jistě v blízkou dívá.
- Svítí-li slunce na Hromnice, bude zimy o šest neděl více.
- Jestli slunce svítí na den Hromnic, sníh bude ještě větší než prve.
- Na Hromnice jasná noc - bude ještě mrazů moc.
- Když o Hromnicích svítí slunce, bude prý úrodný rok. Potřebuje svítit jen tak dlouho, nežli bys se čtyřmi páry koňů otočil.
- Svítí-li slunce na Hromnice, hojnost žita i pšenice.
- Chumelice na Hromnice končí zimu tuhou; jestli pak jasný den, očekávej druhou.
- Jestli na Hromnice mrzne a sněží, úrodný rok na to běží.
- Když na Hromnice ze stěch teče, zima dlouho se povleče.
- Na Hromnice o hodinu více.

Dítě, které je světlem pro národy

Josef Porubčan

Byla to odvaha říci tehdy o tom malém dítěti, že je Světlem pro všechny národy. To mohl říci jen někdo, kdo měl proročského ducha a viděl věci docela jinak, než jak je bylo možné lidsky vnímat.

Už naši předkové si na tento svátek nechali svítit svíčky - hromničky. Doma si v těžkých chvílích přírodních pohrom rozsvěcovali jejich maličké plamínek proti oslepujícím bleskům bouřek. Modlili se u nich a věřili že skrze tuto modlitbu mohou být ochráněni proti živlům, které byly pro člověka nepřemožitelné.

Tehdy, na první Hromnice, to bylo velmi podobné. Proti velkým událostem té doby bylo to maličké děťátko opravdu jen jako mihotavý plamének hromnicové svíčky proti hromobití, bleskům a temnotám rozbouraných živlů. I dnes se toto maličké děťátko navenek nijak neliší od ostatních dětí, a přesto je Světlem, které osvítil národy.

Tato symbolika je důležitá i pro náš život, protože tato svíce nám může být vždy připomenutím toho, že žádná naše temnota není tak velká, aby do ní nemohl vstoupit Pán se svým jasným světlem.

V této symbolice je patrná nesmírná přednost /důležitost/ plamínku, který se jeví jako malý a nepatrný oproti oslnivým světlům, které jsou v Božích očích ale jen záblesky. Malá hromnicová svíčka nás důvěrně oslovuje a má nám co říci.

Možná právě pro její důvěrnou a nenásilnou řeč nejlépe pochopíme, jak nepravdivé je budování "oslnivého", "dokonalého" a "krásnějšího" života, pokud při tom ztratíme dotyk s Bohem a tedy i s podstatou člověka.

Tehdy byla odvaha říci o tom malém dítěti, že je Světlem pro všechny národy. I dnes to může být odvahou, přijmout ho do svého života jako jediné světlo, ale je to jediná cesta k tomu, abychom mohli žít svůj v plnosti, lásce, radosti a pokoji.

/Podle Jozef Porubčan, Každý den s Bohem, str. 493/

Jaká jednota?

(Raniero Cantalamessa)

Když chce jít někdo na pouť, potřebuje nejprve znát cíl svého putování. Když chci hodit šipkou, potřebuji nejdříve vědět, na který terč mířit. Také my chceme podniknout určitou pouť, totiž pouť k jednotě, a proto potřebujeme nejprve vědět, o jakou jednotu usilujeme.

Ve Skutcích apoštolů čteme: "Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. Všechno se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse." (Sk 2, 42-47)

A toto je jednota, kterou máme na mušce. Mezi křesťany existuje více úrovní jednoty. Existuje jednota v učení, tedy jednota, o kterou usiluje oficiální ekumenismus prostřednictvím kolokvií a setkání na různých úrovních mezi církvemi. Tento vrcholový ekumenismus ale nestačí. Musí jej doprovázet to, čemu Pavel VI. říkal základní ekumenismus. Mezi skutečnou vodou na pití a mytí a chemickou značkou vody, H₂O, existuje pořádný rozdíl. Nějak podobně je to také s jednotou: existuje jednota, která je pouhou formulí, a jednota, živá skutečnost.

Skutečnost, o které mluvíme, je ta, o které jsme slyšeli ve Skutcích apoštolů na konci vyprávění o Letnicích : osoby, které žijí společně v prostotě a radosti a vše mezi sebou rozdělují. Tihle lidé přišli po různých cestách, a přece tu stojí pohromadě, jedí spolu, společně se modlí. Ještě před několika málo dny byli zcela rozdílní a snad každý měl druhému co vytknout. Mezi těmi, kteří žijí společně, byli také někteří, kteří ukřižovali Pána, a kteří se obrátili teprve teď. Nyní se katani a jejich oběti, hříšníci a spravedliví scházejí mezi sebou usmíření. To je zázrak Ducha.

Ještě se neříká, co učedníci hlásali, ale již dochází k obrácením: "A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse." (Sk 2,47) Velkým kázáním učedníků byla právě jejich jednota. Jednotu učedníků bylo vidět a bylo možné si na ni doslova sáhnout rukou. Na počátku 3. století podává Tertullianus zprávu o křesťanech, o kterých si pohané, když odcházejí

ze svých setkání, s podivem říkají: "Pohleďte, jak se milují!"

Nyní již vidíme, co je cílem naší pouti. Je třeba, abychom se vydali na cestu. Naše pouť bude poutí k Letnicím. Učiníme na ní pět kroků, tolik je totiž perikop, které tvoří druhou kapitolu Skutků. Nejdůležitější bude pozorně poslouchat. Slova těchto úryvků známe, ale teď je potřeba naslouchat jim jinak. Zatímco je čteme, Duch svatý mystickým způsobem obnovuje svůj příchod. Děje se tak podobně jako při Eucharistii. Církev si při mši svaté v okamžiku proměnění připomíná to, co Ježíš udělal během poslední večeře a divem je, že během slov, která vyprávějí o této události, se tato skutečnost odehrává znovu: chléb se stává Kristovým tělem a víno jeho krví. Příběh o Letnicích má obdobnou moc, i když nikoliv svátostnou jako Eucharistie. To, o čem se mluví, se opravdu uskutečňuje: Duch svatý tajemným způsobem přichází znovu, zase je přítomný. Nejde o běžný příběh, ale o něco víc: událost.

Maria, Matka jednoty křesťanů

Sk 1,12-14

Lk 1,39-47

Maria pospíchá k Alžbětě, o které se dozvěděla, že se jí v životě přihodilo něco podobného, že zažila s Bohem něco podobného jako ona. Dalo by se možná říci, že se šla přesvědčit, zda je to pravda a jak to Alžběta prožívá. Toto setkání vedlo k velké radosti. K radosti, že Bůh působí. K radosti, že Bůh dává naději tam, kde jí už není. K radosti, že Bůh dává své věrné služebnici nakonec to, po čem dlouhá léta toužila - dítě. Tato spontánní radost, kterou obě sdílejí, vede nakonec ke sdílení radosti s Bohem, k Mariinu chvalo zpěvu.

Podobně tomu bylo i s apoštoly a jejich přáteli po nanebevstoupení Pána, drželi se pohromadě, společně sdíleli radost, naději, smutek a obavy... Toto vše také přešlo do společné modlitby.

Maria je v obou případech chápána jako ta, která má nějak zvlášť blízko k Bohu, jejíž modlitba a život nejsou zatíženy postranními zájmy - její život je "spravedlivý"...- "Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého" (Jak 5,16).

Maria je matkou Ježíšovou, je jeho tělesnou matkou, proto se k ní obracíme s prosbou o její pomoc skrze přímlovu u Boha o jednotu těla svého Syna - o jednotu církve.

Rozdělení křesťanů má svou pravou a poslední příčinu v hříchu člověka, který je vzpourou proti Boží vůli. Právě proto opravdový ekumenismus není možný bez vnitřního obrácení a bez smíření. Smíření má dvojitý rozměr: především smíření s Bohem a pak smíření mezi sebou...

(Jan Pavel II.)

O důvěře

Jsem ráda, že Nový rok začínáme spolu s Pannou Marií.

Bavili jsme se se synem o Marii, jak jeden kněz kázal, že nemáme dělat s Pannou Marie modlu, ale vidět v ní ženu plnou milostí. Ona je neposkvrněné početí, takže byla od početí svatá, ale copak my jsme nebyli pokřtění? Takže většinou od útlého věku jsme taky svatí a plní milostí a máme úplně stejnou šanci jako Panna Maria. Proč to Panně Marii šlo a mně to nejde? Proč ona si tak věřila a já si nevěřím? Jenomže ta otázka by měla být spíše : Proč ona věřila Bohu a já to neumím a nebo nechci?

Chtěla bych vám napsat něco o tom, jak mě Bůh učí Mu důvěřovat a vím, že v tom má prsty Maria, určitě.

Asi jste už slyšeli mockrát, jak je důležité se modlit a neochabovat. Modlitba je pro mě důležitá a dává mi hodně, ale někdy se sama sebe ptám, jestli to, co slyším během modlitby nejsou jen slova, která chci slyšet.

Zrovna nedávno jsem manželovi nebyla schopna vysvětlit pro mě dost podstatnou věc, každý jsme si říkali své a nikam to nevedlo. Leželi jsme vedle sebe v posteli a když se mě manžel už asi počtvrté zeptal, jak to teda myslím, poprosila jsem Ducha svatého, aby mi pomohl a poradil, co bych měla říct. A ono nic, prostě prázdno, nikdo mi nic neřekl. A tak jsem manželovi prostě řekla, že mu to nejsem schopna vysvětlit. A manžel: "Tak ty se o tom se mnou nechceš bavit?" Odpověděla jsem: "Ne, jen prostě nevím, jak bych ti to měla vysvětlit, nejde mi to." Manžel byl chvíli potichu a pak mi začal vysvětlovat, jak to vidí on. Úžasné na tom bylo to, že říkal totéž jinými slovy, které jsem byla schopna pochopit a přijmout. Co tím chci napsat? Že Bůh nás slyší a vyslyší, jenomže to řešení mnohdy neřekne nám, ale lidem okolo, kteří jsou nám blízko. Boží milost totiž často dostáváme od Boha přes jiného člověka a někdy od takového člověka, o kom si myslíme, že nám nemůže nic předat. V tom je krása Boha. My nevíme, co je pro nás dobré, ale On to ví.

Jsem často dost natvrdlá, a tak jsem ráda, že jsem konečně pochopila, že Bůh k nám mluví tehdy, když se na něho opravdu spoléháme. Když si řeknu: "Na to si stačím sama, to umím vyřešit, jsem tak dobrá, že to zvládnu," pak si danou věc udělám ze své síly a Bůh nemá prostor, aby mohl přijít, vlastně Ho ani nepotřebuji. Pokud jsem schopna uznat, že na to ze své síly nemám a že mi nezbyvá nic jiného, než se na Boha prostě spolehnout, pak se nestačím divit, protože to, co mi Bůh dává, si člověk nemůže vymyslet.

Máme na začátku roku každý z nás před sebou čisté listy papíru. Každý den na jeden

list píšeme naše úspěchy, prohry, selhání, bolesti, radosti. Když se na list pozorně podíváme, uvidíme dole něčí podpis červenou tužkou. Ten podepsal, kdo dole slíbil, že všechno naše pachtění vezme na sebe. To bychom byli pěkní truhlíci, kdybychom ten podpis sami přelepili a napsali tam JÁ.

Přeji vám do nového roku hodně chvil, ve kterých vy budete slabí a Boží milost se bude projevovat zázraky.

Anežka

Pokání, obrácení změna směru, změna smýšlení

Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se, kde je dobrá cesta a vydejte se po ní a vaše duše naleznou klid.
(Jer 6,16)

CO JE TO POKÁNÍ ?

Ježíš začal své působení slovy: "Čiňte pokání a věřte evangelium" (Mk 1,14).

Co je to pokání a obrácení?

Napovědět nám může původní význam slov používaných v hebrejštině - řeči Bible a židovského náboženství. Hebrejská slova používaná pro pokání znamenala v běžné hovorové řeči: "změnu cesty, návrat po ní v protisměru", ale i "vzdychání, pociťování lítosti". V náboženském jazyce pak vyjadřovala nové orientování se ve všem jednání, odvrácení od toho, co je zlé a navrácení se k Bohu.

České překlady těchto slov používají výrazy: pokání, obrácení, změna směru, změna smýšlení. Původním smyslem pokání je neustálá revize (dosavadního) směru naší životní cesty.

Odmítnutí pokání - "nekajícnost" pak znamená nerevidování směru cesty, upravování skutečnosti podle sebe, ubírání se cestou, která je možná momentálně cestou menšího odporu, ale která nemusí mít pro náš život perspektivu.

Chodte po všech cestách, jak jsem vám ukázal, a povede se vám dobře, praví Bůh. (sv. Jer 7,23)

POKÁNÍ V PRAXI

Obrátit se k sobě?

Člověk, který slyší o pokání, může udělat jednu špatnou věc: obrátit se jen k sobě samému, zaměřit se jen na sebe a na své chyby. Může se sám začít všemožně pokoušet o polepšení, což se mu ale málokdy zdaří.

Lze k tomu přistupovat ale i jinak: vzít výzvu evangelia celou: "Čiňte pokání (obratte se) a věřte evangelium" (Mk 1,14).

Zde již jde o něco jiného: o obrácení a věření evangelium, které nám Bůh dal k naší záchraně a pomoci. Evangelium je totiž "moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří" (Řím 1,16).

A věřit neznamená jen "vědět", ale hlavně "spolehnout se". Spolehnout se na toho, kdo přichází do našeho života jako ten, kdo zachraňuje. Na Ježíše Krista. Budeme sice dál zápolit se svými chybami, slabostmi a neschopnostmi, ale můžeme při tom